

Sygn. akt XVII AmE 36/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 27 września 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 29 grudnia 2015 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1 440,00 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 36/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 grudnia 2015 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) (dalej p.e.) w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.) (dalej k.p.a.) stwierdził, że (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej powód), posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunek 2.1.5. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 13 maja 2009 r. Nr (...) i za te za działania wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 8 922 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł powód, który zaskarżył decyzję w całości, zarzucając jej:

- 1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 37 ust. 1 pkt 3 i pkt 5 p.e. w zw. z art. 48 ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. poprzez błędną wykładnię obowiązku określonego w pkt 2.1.5. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi wyrażającą się w przyjęciu, iż jego treść umożliwi ukaranie powoda karą pieniężną w trybie art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. za uchybienie obowiązkowi weryfikacji posiadania

przez kontrahenta powoda wymaganej koncesji przy każdej jednostkowej dostawie gazu płynnego, podczas gdy treść tego obowiązku nie daje żadnych podstaw do wyciągnięcia wniosku o możliwości ukarania powoda w okolicznościach niniejszej sprawy, co doprowadziło do nieuzasadnionego zastosowania treści art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e.;

2) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w postaci faktur VAT wyrażającą się w przyjęciu, że to faktury VAT znajdujące się w aktach sprawy stanowią o zawarciu przez powoda z ww. podmiotem umowy sprzedaży gazu płynnego, podczas gdy dostawy gazu płynnego udokumentowane tymi fakturami stanowiły jedynie wykonanie zobowiązania wynikającego z zawartej wcześniej, długoterminowej umowy na dostawy gazu zawartej przez Spółkę z tym przedsiębiorcą w dniu 2 stycznia 2012 roku;

3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 6 p.e. - poprzez jego błędne zastosowanie, wyrażające się w niewzięciu, przy ocenie zachowania powoda i wymierzeniu kary pieniężnej wszystkich przesłanek określonych w tym przepisie, w szczególności w postaci dotychczasowego zachowania powoda, jak również poprzez ograniczenie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisywanego powodowi jedynie do wartości obrotu gazem płynnym z przedsiębiorcą objętym postępowaniem, co miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy gdyż skutkowało nieuzasadnionym nałożeniem na powoda kary pieniężnej w wysokości wynikającej z zaskarżonej decyzji;

4) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. - poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności w postaci oświadczeń składanych przez powoda w toku postępowania administracyjnego oraz dokumentów załączonych przez niego do pisemnych wyjaśnień składanych w toku postępowania administracyjnego, wyrażającą się w przyjęciu, iż stopień winy po stronie powoda był duży, a nawet że nosił on znamiona winy umyślnej, podczas gdy powodowi nie można przypisać żadnej winy, a nawet jeżeli taką winę można powodowi przypisać - to powinna być ona uznana za przejaw najłżejszego stopnia winy;

5) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. - poprzez błędną, wybiórczą i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, poprzez wzięcie pod uwagę, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego powodowi, jedynie wartości obrotu osiągniętego przez powoda z przedsiębiorcą z którym prowadził obrót gazem płynnym pomimo obowiązku posiadania przez ten podmiot wymaganej koncesji, podczas gdy Prezes URE był zobowiązany do wzięcia pod uwagę również szeregu innych okoliczności wpływających na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu, takich jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 k.k.), jak również wpływ danego zachowania, wyczerpującego potencjalnie przesłanki z art. 56 ust. 1 p.e., na realizację celów ustawy ujętych w przepisie art. 1 ust. 2 p.e.;

6) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. - poprzez błędną, wybiórczą i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, poprzez przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego powodowi był duży, podczas gdy z całokształtu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wynika, że stopień ten był znikomy; przedmiotowe naruszenie miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż prowadziło do nieuzasadnionego niezastosowania do stanu faktycznego niniejszej sprawy art. 56 ust. 6a p.e., upoważniającego Prezesa URE do odstąpienia od wymierzenia kary z uwagi na znikomy stopień szkodliwości społecznej czynu oraz zaprzestanie zarzucanego naruszenia;

7) rażąco niewspółmierność wymierzonej kary pieniężnej w kwocie 8 922,00 zł i uznanie że kara ta jest adekwatna do czynu przypisanego powodowi, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz całokształtu okoliczności wynika, że kara ta jest niewspółmierna do stopnia uchybienia i nie powinna zostać nałożona z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu, zaś przy najmniej przychylniej powodowi interpretacji - powinna być nałożona w znacznie niższej wysokości.

Mając na uwadze powyższe, powód wniósł o uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (k.42-46).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą, wpisanym w dniu 22 czerwca 2001 r. do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...), do którego działalności należy m.in. sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych (k. 29-38).

Decyzją z dnia 13 maja 2009 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi Przedsiębiorcy: (...) S.A. z siedzibą w W. na okres od 16 maja 2009 r. do 31 grudnia 2025 r. (k.47-53).

Warunek 2.1.5. przedmiotowej koncesji stanowi, iż „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy - Prawo energetyczne”(k. 49).

W dniu 2 stycznia 2012 roku powód zawarł G. K. prowadzącym przedsiębiorstwo handlowo – usługowe „(...)” umowę handlową, w której min. G. K. oświadczył, że jest uprawniony do prowadzenia działalności będącej przedmiotem umowy na podstawie koncesji (pkt 2). Umowa przewidywała również, że cena po jakiej G. będzie sprzedawał gaz płynny w butlach, będzie określana z kilkudniowym wyprzedzeniem (pkt 3). Umowa została zawarta na czas nieokreślony, z jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia bez podania przyczyn (pkt 4.3). Obie strony zastrzegły także prawo do natychmiastowego rozwiązania umowy w przypadku naruszenia warunków umowy (pkt 4.4). (k. 28 umowa handlowa).

G. K. prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji ważnej od 20 listopada 2014 roku do 20 listopada 2014 roku (k. 1-3 akt adm.).

Wobec upływu terminu ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi, G. K. od 21 listopada 2014 r. nie był uprawniony do wykonywania działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym (...) (okoliczność bezsporna).

Pomimo tego, w okresie od 21 listopada 2014 r. do 1 czerwca 2015 r. powód zawierał z G. K. transakcje sprzedaży gazu płynnego (k.8-23 akt adm.).

W okresie od 21 listopada 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. wartość sprzedanego gazu płynnego ww. przedsiębiorcy wyniosła (...) zł. Natomiast w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 1 czerwca 2015 r. –(...)zł, w tym po uwzględnieniu odliczenia kwoty obrotu gazem płynnym wyłączonej z obowiązku posiadania koncesji, wartość sprzedaży wyniosła (...) zł (k. 7 akt adm.).

W 2014 roku przychód powoda z działalności koncesjonowanej wyniósł (...) zł (k. 36-38 i 39 akt adm.).

Na powoda była już wcześniej nałożona kara pieniężna za naruszenie tożsamego warunku koncesji decyzją Prezesa URE z 8 lipca 2010 r., znak (...) (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz postępowaniu sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. a polegające na nie przestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji.

Należy podkreślić, że powód poprzez zaakceptowanie warunków udzielonej koncesji, zaakceptował również obowiązek ujęty w punkcie 2.1.5., zgodnie z którym „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy - Prawo energetyczne”.

Istotnym jest, iż wymagania koncesji nakazywały przedsiębiorcy podjąć wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia najwyższych standardów sprzedaży paliw ciekłych podmiotom, z którymi przedsiębiorca zawarł umowy. W tym wypadku była to umowa handlowa z 2012 r., w której powód zobowiązał się do sprzedaży partnerowi handlowemu gazu płynnego w butlach. W ramach umowy partner handlowy powoda w zamówieniu określał stosowną ilość paliwa, którą zamierzał nabyć od powoda, a cena paliwa była określana z kilkudniowym wyprzedzeniem. Potwierdzeniem dokonania sprzedaży było wystawienie przez powoda faktury za zakupioną partię paliwa.

Zdaniem Sądu umowa handlowa z 2 stycznia 2012 roku nie mogła być zakwalifikowana jako umowa sprzedaży, albowiem nie zawierała postanowień dla niej charakterystycznych. Stosownie do przepisu art. 535 § 1 k.c. „Przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.”. Zatem zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego postanowienia istotne przedmiotowo (*essentialia negotii*), czyli elementy konstrukcyjne niezbędne do zakwalifikowania konkretnej umowy jako umowy sprzedaży to: określenie stron oraz przedmiotu świadczeń każdej ze nich czyli rzeczy i ceny. Skoro przedmiotem umowy jest ruchomość, nie jest wymagane zachowanie formy szczególnej.

W przedmiotowej sprawie umowa handlowa nie zastrzegła wyraźnej formy, natomiast określiła, że zakup towaru będzie następował po złożeniu przez kontrahenta zamówienia. Umowa handlowa nie określała również ceny sprzedaży paliwa, a zatem niezbędnego postanowienia dla uznania, że mamy do czynienia z umową sprzedaży, co następowało dopiero w momencie składania zamówienia. Faktycznie umowy sprzedaży były zawierane w sposób dorozumiany, a wystawiane faktury VAT stanowiły potwierdzenie dokonania transakcji w oparciu o konkretne zamówienia składane w konkretnym czasie na ustaloną ilość i rodzaj paliwa. Stanowiły one zatem potwierdzenia zawarcia konkretnej umowy sprzedaży paliwa. Powód zawierał zatem umowy sprzedaży z partnerem handlowym poprzez składane zamówienia i określając na bieżąco cenę paliwa. Taką też formę przyjęły strony dla wykonywania swojej działalności. Stąd nie są zasadne twierdzenia powoda, że umowa zawarta 2 stycznia 2012 roku była umową sprzedaży, a wówczas G. K. posiadał ważną koncesję, a w okresie od 21 listopada 2014 roku do 1 czerwca 2015 roku nie zawierał z nim umów sprzedaży, a jedynie wykonywał już zawartą wcześniej umowę, tym samym nie naruszył warunków koncesji.

Sąd stoi na stanowisku, że Umowa Handlowa z 2 stycznia 2012 roku łącząca powoda z G. K., w sposób ogólny określała zasady współpracy pomiędzy stronami.

Należy zwrócić uwagę, że strony zawarły ją na czas nieokreślony, a z kolei oczywistym faktem jest, iż koncesje udzielane przedsiębiorcom (stronom umowy) udzielane są na czas określony. Stąd wniosek, że przy wieloletniej współpracy pomiędzy stronami, muszą mieć one na względzie czasowość dysponowania koncesjami na prowadzenie własnej działalności. Również każda strona takiej umowy odpowiada za wykonywanie postanowień udzielonej mu przez państwo koncesji. Przedsiębiorca jako profesjonalista ma obowiązek przestrzegania warunków koncesji, na które się zgodził i o co sam wnioskował, składając wniosek o udzielenie koncesji dla prowadzenia zaplanowanej przez siebie działalności gospodarczej.

Dodać w tym miejscu należy, że profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej

staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z 21 września 2005 r., IV CK 100/05, Legalis 92763).

Przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju, a zatem przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat sposobu wykonywania koncesjonowanej działalności. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest również posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił. Sam powód, co wymaga podkreślenia, wskazał, iż w związku z ujawnieniem możliwości naruszenia przez odbiorców obowiązku posiadania przez nich wymaganej koncesji, ustanowił wewnętrzne standardy sprzedaży gazu do podmiotów nabywających gaz w celu jego dalszej odsprzedaży. Zgodnie z tymi zasadami kontrola posiadania przez kontrahentów koncesji odbywać się powinna na bieżąco. W przypadku stwierdzenia, że odbiorca dokonujący zakupu gazu do jego dalszej odsprzedaży nie posiada koncesji lub ją utracił powód niezwłocznie wstrzymuje dostawę gazu. Jak podkreślił powód, powyższe standardy znalazły zastosowanie w przypadku G. K. i doprowadziły do zawieszenia współpracy pomiędzy stronami porozumieniem z 8 czerwca 2015 roku (k.52 akt adm.).

Niestety jak wykazało postępowanie dowodowe prowadzone przez Prezesa URE wewnętrzne standardy wprowadzone przez powoda nie zostały należycie zrealizowane, ponieważ pomimo upływu terminu ważności koncesji udzielonej G. K. powód nadal dostarczał mu gaz płynny. Zatem powód nie dołożył należytej staranności w wykonaniu własnej koncesji, albowiem G. K. uzyskał w 2004 r. koncesję na 10 lat, o czym wiadomo było powodowi, albowiem wiedzę tę uzyskał przy zawieraniu Umowy Handlowej z 2012 r. Stąd powód nie może twierdzić, iż nie naruszył warunku 2.1.5 koncesji, albowiem to on był obowiązany do zaniechania zawierania umów (przyjmowania zamówień kontrahenta, o czym była mowa wyżej) z przedsiębiorcami energetycznymi, którzy nie posiadają stosowanej koncesji, w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy.

W konsekwencji powyższego, Sąd uznał, że powód naruszył warunki udzielonej koncesji a tym samym wypełnił przesłanki z art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e., zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. W tym miejscu należy podkreślić, że wspomniany przepis stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji.

Przechodząc do kwestii wymiaru nałożonej na powoda kary pieniężnej, której wysokość odwołujący kwestionował, należy wskazać, że przychód powoda z prowadzonej działalności koncesjonowanej wyniósł w roku 2014 – (...) zł. Z Rachunku zysków i strat w roku podatkowym 2014 wynika, że przedsiębiorca uzyskał zysk z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (...) zł.

Wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (z art. 56 ust. 3 p.e.). Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe (art. 56 ust. 6 p.e.).

Sąd stwierdził, iż w okresie od 21 listopada 2014 do 1 czerwca 2015 r. powód zawierał umowy sprzedaży z podmiotem, który nie posiadał koncesji na dalsze prowadzenie dotychczasowej działalności, w tym okresie strony zawarły 16 umów, których potwierdzeniem są faktury znajdujące się w aktach administracyjnych sprawy, na łączną kwotę 183 004,41 zł.

W związku z tym stopień zawinienia powoda jest duży, wobec braku wcześniejszej prawidłowej kontroli prowadzenia swojej szerokiej działalności, także w odniesieniu do wieloletniego kontrahenta G. K.. Strony prowadziły swoją

działalność przez siedem miesięcy bez stosownych zezwoleń na wykonywanie dotychczasowej działalności, powód wobec tego przez siedem miesięcy nie był w stanie określić, braku wymaganych zezwoleń co w ocenie Sądu negatywnie rzutuje na możliwości prawidłowego wykonywania przez niego działalności koncesjonowanej. Brak zatem po stronie powoda należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej i naruszenia jej postanowień, regulowanej przez państwo, świadczy o dużym stopniu szkodliwości czynu powoda. Dodać bowiem należy, że na powoda była już wcześniej nałożona kara pieniężna za naruszenie tożsamego warunku koncesji decyzją z URE z dnia 8 lipca 2010 r., znak (...)czego powód nie kwestionował.

Uwzględniając natomiast możliwości finansowe powoda Sąd uznał, że wymierzona przez Prezesa URE kara pieniężna w wysokości 8 922,00 zł jest karą łagodną w danych okolicznościach sprawy, stanowi bowiem jedynie (...) % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej za rok 2014. Z tego też względu Sąd uznał, że powyższa kwota nie jest karą zbyt surową w stosunku do stopnia zawinienia, jak również szkodliwości czynu. Zdaniem Sądu wysokość nałożonej na przedsiębiorcę kary stanowić będzie karę adekwatną, a zatem wystarczającą dla realizacji jej celów.

Dodać przy tym należy, iż zachowanie przedsiębiorcy wywołuje skutki negatywne dla stabilności rynku paliwa w wymiarze lokalnym, który kontrolowany jest przez państwo, dlatego też szkodliwość czynu jest większa niż znikoma. Podkreślenia wymaga przy tym, że przedsiębiorca który uzyskał koncesję od państwa powinien w rzetelny sposób wywiązywać się z nałożonych na niego obowiązków. Uznanie, że szkodliwość czynu dokonanego przez przedsiębiorcę była większa niż znikoma uniemożliwia odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, dlatego też Prezes URE nie miał podstaw w myśl art. 56 ust. 6a p.e. do odstąpienia od wymierzenia kary.

Reasumując, w ocenie Sądu, kara pieniężna we wskazanej wyżej wysokości będzie pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a zatem będzie zarówno realną, jak i odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu oraz wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań. W ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującego przedsiębiorcy pozwala na uiszczenie kary w wysokości 8 922,00 zł bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa, co jednak nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla powoda.

Odnosząc się na zakończenie do zarzutów powoda dotyczących naruszenia przez Prezesa URE przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, należy stwierdzić, że nie jest ono przedmiotem postępowania przed Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej SOKiK), jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylecia decyzji w tym postępowaniu, nie ma ono bowiem wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym SOKiK rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasada się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Zarzuty dotyczące przebiegu postępowania administracyjnego przed Prezesem URE podlegają uwzględnieniu jedynie w takim zakresie, w jakim ich uwzględnienie uniemożliwiłoby pozostawienie jego decyzji w obrocie prawnym, nawet po ewentualnej reformie jej treści. Taka sytuacja może mieć miejsce wyjątkowo, gdy np. decyzja zawiera nie dające się usunąć uchybienia formalne lub, gdy jest przedwczesna z uwagi na niepodjęcie w toku postępowania czynności, których przeprowadzenie przed sądem nie jest możliwe.

Reasumując należy stwierdzić, że wskazywane przez powoda naruszenie przepisów kpa nie uzasadnia uchylecia wydanej decyzji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c oddalił odwołanie wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i obciążył nimi w całości powoda jako stronę, która przegrała proces. Na koszty poniesione przez Prezesa URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1440 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

SSO Anna Maria Kowalik